

Oponentní posudek disertační práce

Mgr. Jana Hradila, LL.M.

Uznávání odborných kvalifikací v rámci volného poskytování služeb v právu Evropské unie

Především musím disertanta pochválit, že se v textu práce důsledně držel vymezeného tématu. Jde o živé téma, práce je zajímavá pro odbornou veřejnost.

O uznávání odborných kvalifikací by přirozeně bylo možno pojednat i v jiném, z hlediska právní analýzy možná méně náročném rámci, než je volný pohyb služeb. Oceňuji, že si disertant zvolil relativně obtížný rámec.

Práce je na můj vkus poněkud rozvláčná a v teoretickém ohledu představuje řadu variací na dané téma, které však nemusí zkušený čtenář číst všechny. V praktické rovině nelze přehlédnout, že uznávání odborných kvalifikací se stalo předmětem specializace i s ohledem na rozbujeleu normotvorbu a administrativní praxi v řadě členských států, takže specialisté si mohou jistě se zájmem přečíst vše a občas dokonce mohou s autorem i nesouhlasit. To je však míněno jako klad předložené práce, protože nejde o text, kde by byly vysloveně pochybené pasáže - spíše zůstává text občas sympaticky otevřený i možnostem alternativního výkladu a řešení.

Disertantovými oblíbenými metodami je jednak vytěžení judikatury ESD, jednak výklad příslušných směrnic.

Elegantnější je výklad judikatury, i když nelze přehlédnout, že je text leckde poplatný tomu, co už bylo o vybraných rozsudcích napsáno v literatuře - disertant také výrazně preferuje autory, kteří příkládají kazuistice velký význam, jak je patrné z poznámkového aparátu i ze seznamu literatury. Vadou na kráse je, že autor nezpracoval rejstřík použitých judikátů, aby bylo zkušenému čtenáři na první pohled jasné, jak některé judikáty „putují“ po různých částech textu a jak se jimi autor vlastně „ohání“.

S výklady směrnic už tolik spokojen nejsem. Jestliže například disertant nadepíše poslední rozsáhlou kapitolu „Platná právní úprava...“ a zabývá se směrnicemi, z nichž některé dnes trpí transpozičními problémy, vnucuje se otázka, o jak kvalitní platnosti práva se tu vlastně hovoří. Směrnice není ze své podstaty „sto procentní“ předpis a myslím, že je riskantní zaměřit se na směrnice jako takové a opomenout, co vlastně jako celek platí v uvažované oblasti právní úpravy.

Jako administrativista dobře vím, že řada klíčových konceptů, na nichž je vlastně vše ostatní postaveno, je v evropském správním prostoru dosud málo vyjasněna. Disertant je si toho zřejmě také vědom, ale mohl to leckde vyjádřit pregnatněji. Uvedu jediný příklad. Na str. 99 se dočteme, že ESD „i nadále vychází z klasického pojetí zásady vzájemného uznávání“, což v zásadě připouští možnost přiměřené ochrany před následky „cizího“ správního aktu. To je ale velice relativní klasika, s níž se občas spokojí ESD, která však patrně v teorii transnacionálních aktů klasikou vůbec není.

Předložená práce není vždy přesvědčivá nejen v otázce principu vzájemného uznávání správních aktů, ale ani v otázce vymezení obsahu veřejné služby či administrativní spolupráce. Vesměš jde o koncepty, které nalezneme i v jiných věcných oblastech veřejné správy, do nichž zasahuje právo EU, nežli jen v oblasti uznávání odborných kvalifikací a volného pohybu služeb. V této souvislosti je patrné, že se poněkud více, než je zdrávo, rozevírají nůžky mezi tím, co bývá prezentováno v rámci všestrannějšího studia evropského správního prostoru, a tím, co lze vyvozovat z analýzy judikatury ESD a evropských směrnic.

Kritické připomínky nic nemění na mém přesvědčení, že předložená práce je kvalitní a že splňuje standardní požadavky kladené na disertační práce. **Doporučuji proto předloženou práci k obhajobě.**

V Praze 15. října 2010

Prof. JUDr. Richard Pomahač